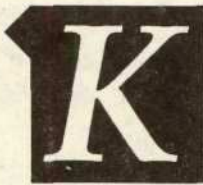

EEVA PARK

JUHUSLIK

ogu mu keha oli hell, nagu veidi marraskil. Nahk kuumas ja huuled olid lõhenenud. Oli veel väga varajane hommik.

Turuplatsil bussijaama kõrval paistis olevat esialgu rohkem müüjaid kui ostjaid. Seisin kõhklevalt ning lugesin veel kord oma raha üle. Nüüd, kui oli selge, et ma enne õhtut siit ühegi bussiga minema ei pääse, et mu ainus võimalus kella seitsmeks koju jõuda on tee otsa minna autosid ootama, nüüd oli mul küllaga raha pirnide jaoks. Päev oli ees nii pikk, õhtu nii kaugel, et bussijaamas kuuldu mind eriti ei masendanudki.

Ma olin oma tagasiteed alustanud vara, tõusnud kahest magamata ööst koidiku-udust hõljuvasse hommikusse, et jõuda esimesele bussile, mis sõitis Tartu suunas. Ma ei olnudki väsinud, nii nagu nälginu ei ole nälgane peale pikka paastu, kuid mul oli tunne, nagu oleksid ärkveloleku ja une piirid hapralt ebaselgeks muutunud. Kahel ööl olin maganud vaid sügavaid äralangemishetki ning ärganud taas, kartes sellest lühikesest nädalalõpust midagi kaotada. Isegi kui tema magas, lamasin ma ning püüdsin teda üheaegselt kogu oma kehaga puudutada. Vahepeal läks päris pimedaks, ma peaaegu ei näinudki teda, siis aga hakkas hõredate seinalaudade vahelt sisse paistma kuu ning kõik kohad said täis mänglevat habrast valgust. Kui ta magas, mõtlesin ma, et armastangi teda rohkem magavana, kuid kui ta ärkas ja mind aeglase, läheneva pilguga vaatas, mind enda poole tõmbas ning mu tulitavalt hellaks muutunud huuli puudutas, siis oli mul tunne, et kusagilt mu peast algavad väikesed sädemed, mis sähvatades, kõrvetades kanduvad üle kogu keha. Väike surm, jah, tõesti. Ma lakkasin olemast ja ei olnud mitte midagi muud kui see olematus, ja siis oli uuesti võõras lakk heintega, mis lõhnasid ja torkisid, mida oli igal pool meie mõlema higisel nahal.

Kevadtalvel me olime peaaegu juba lahku läinud. Ma usun, et ka tema sai aru, kui võõrad me tegelikult oleme, et mõtleme kõigest erinevalt, tunneme kõike erinevalt, ning enese rahustamiseks olin ma mõelnud, et tema lihtsalt ei ulatu minu kõrgustesse, kus ma hõljun koos kõigega, mida olen ette kujutanud. Igapäevane pisike elu väsitab meid mõlemaid ära. Söögitagemine, pesupesemine, lapse haigused, külmnõisike üürutuba, raha, mida kunagi ei olnud, ja see, et kõik lootused tuli nihutada aastate taha, tulevikku.

Kui ta kogu suveks läks ära teise Eestimaa serva, tundsin ma kergendust, vabanemist, saja võimaluse võimalikkust, ja kahe nädala möödudes mõtlesin ainult temale. Ta saatis mulle naljakaid kirju, väga asjalikke, ning järsku mõni lapsik, kohmakas hellus. Ta käekiri oli kole ja rutakas ning ma kandsin neid kirju igal pool kaasas ning vahel jäin tänaval seisma, et mõnda lauset uuesti lugeda. Ühes kirjas olid pildid, udused ja veidi kohalt nihkunud, ning ta seisis

seal võõral külateel, kõhn, habetunud, juuksed heledaks pleekinud. Ma oleksin läinud talle järele, kuid pidin käima tööl ja nädalalõppudel ei olnud mul last kuhugi panna. Ta oli kaasavõtmiseks veel liiga väike. Alles sel kesksuvisel nädalalõpul oli mu ema nõus teda vaatama reede lõunast pühapäeva õhtu kella seitsmeni. Just nimelt seitsmeni, ei hetkegi kauem. Tal oli ees midagi ülitähtsat ja enne kui ma kodust lahkusin, kuulsin seda „täpselt kell seitse“ vähemalt kümme korda.

Mõeldes sellele saatustlikule tunnile, olingi ma pühapäeva varahommikul tagasiteel.

Oli olnud nii ahistav lamada ning vaadata järjest valgenevat ööd. Äratulek, enda lahtirebimine oli esimesel hetkel peaaegu kergendus. Parem nii, parem otse kastekülmal hommikuööl ära minna, kui keset leiget päeva peale pikka hüvastijätu, kui ta mõtleb juba algava nädala töödele.

Ma seisin, rahad peos, ning vaatasin turu poole. Tegelikult oli pirnideks aeg veel varajane, kuid kevad oli tulnud nii vara ja soe, küllane suvi oli kõik enneaegu valmima pannud. Tahtsin neid pirne nii väga, tahtsingi, et nad oleksid veel veidi kõvad, rohekaskollased. Ma tundsin isegi nende lõhna alles tolmuvas, kuid juba soojenenud suvepäevahommikus.

Üks buss sõitis mööda ning ma vaatasin akendest paistvaid nägusid. Oli täiesti arusaamatu, et siin tukkuvas linnas oli nii palju inimesi Tallinna poole teel ning mina kuhugi ei mahtunud. Kui mind ei oleks kummitanud see „täpselt kell seitse“, siis oleksin käinud oma hellalt kirveldava naha ja lõhenenud huultega terve pika päeva mööda tuttavaid kohti, seisnud, vaadanud jõe laiska voolu, lonkinud tänavatel. Nüüd läksin ma turule, käisin müüjate vahel ringi ja mulle tundus, et nad vaatavad mind pika, hämmastunud tähelepanuga.

„Marraskil,“ mõtlesin ma, „ma olen üleni marraskil kahest ööst ja ühest päevast. See paistab minust kaugele, seda võib haista, nii nagu pirne või üliküpsid maasikaid.“

Kui ma seisatasin, tundsin seda ka ise. Tõstsin käsivarre näo juurde, kuld- sed karvakesed olid püsti ja särased, nahk oli põse vastas jahe.

Mees, kes müüs värskeid kartuleid, oli end minu poole kallutanud. Ta toetus nii tugevalt suurele, pungil täis kartulikotile, et see vajus külili ja kartulid veeresid maha. Need hüplesid igas suunas laiali ja kui ma edasi läksin, astusin ühele neist peale. Ta purunes mu jala all vesise krudinaga. Kahel pool müüdi nüüd lilli ja see kokkukuhjatud, hunnikus ilu sundis mind samme kiirustama. Hakkasin kartma, et pirne ei ole kogu turul, et parimal juhul on siin saada vintselt rohelisi õunu, kuid kui ma tagasi pöördusin, et minema minna, nägin neid juba kaugelt.

Seisatasin pirnide juures ja küsisin hinda. Tegelikult oli hind mulle juba ükstaskõik. Nüüd tahtsin ma neid kohe saada, kohe süüa hakata, kuigi juba neid vaadates võis näha, et nad pole valmis, et nad on kõvad ja veidi maitsetudki. Nad isegi ei lõhnanud, aga ma nautisin juba ainult nende hammustamist. Nende söömine tuletas mulle meelde luuletust rohelistest viljadest, mida tuleb süüa kuuvalguses, kui kellad on segi ja nähtaval on rajad, kust pole läbipääsu. Üritades seda laulu meelde tuletada, läksin bussipeatuse poole. Hommikune kargus hakkas muutuma suvepäeva soojuseks.

Ma seisin juba mitmendat tundi linnaservas maantee ääres ning vaatasin, kuidas varjud teispoole teed suurte puude all end tasahilju kokku kerisid. Autosid peaaegu ei liikunud, kõik näisid pikka pühapäevast und magavat. Oli möödunud paar täislastis pereautot, üks must „Volga“ ja mitu tavalist, lähikäiged ümbruskonnas ringilugistavat kolhoosi veoautokäru, ning siis oli tee jälle tükk ajaks tühi. Kuid ikka veel kestis hommikuaeg, kell seitse õhtul oli kaugel. Ma oleksin tahtnud mööda teeveert linnast eemale minna, kuid pealesaamine hiljem, kui autodel juba täiskiirus, oli palju raskem. Ma lonkisin teepervale visatud kotist kaugemale ja tagasi, mul olid veel mõned pirnid, kuid ma hoidsin neid lapsele. Olin nälgjane.

Ma kuulsin juba kaugelt suure auto kumisevat bassihäält. Ta tuli kiirelt, ületades kindlalt lubatu.

Auto oli oranžilt kiiskav, suure kabiini ning vägeva kastiga. Tuul riivas mu nägu, kui ta minust möödus, ja siis jäi auto pidurite kriginall hoogu maha võttes tee äärde seisma. Haarasin oma koti ning jooksin kabiini kõrvale. Astusin käega tuge otsides kõrgele astmele, sikutasin ukse lahti ning pidin koos uksega peaaegu autost eemale kiikuma.

„Kas te sõidate Tallinna?“ küsisin ma.

„Jah.“

Mu viisakalt paluv naeratus venis õnnelikuks ja ma vinnasin end kõrgele istmele. Auto möiratas käima, liikus esialgu aeglaselt, siis aga ikka kiiremini mööda päikese käes soojaks hauduvat teed.

Kahel pool algasid kõrged, siledatüvelised männimetsad ja ma vaatasin neid nagu alati, rõõmustades heleda valguse üle, mis paistab neis metsades. Olin ainult peale küsides vaadanud autojuhi otsa ning esimestel kilomeetritel tundsin end ebalevalt, nagu ikka võõra inimesega, kellega pead tänuvõlglasena mitu tundi koos olema. Vahel räägivad autojuhid oma „juhuslikega“ maad ja ilmad kokku ja sa pead neid kuulama ning õigel ajal vastama. Vahel, ja see on parimal juhul, on nad vait, vilistavad omaette, vaatavad teed ja ei tee sust väljagi.

Ta kihutas, vaikis, ning ma arvutasin mööduvaid kilomeetripiste vaadates, kui kiiresti kohale jõuan. Üleval, selles kõrges kabiinis istudes oli tee kaugel all ning kui suur veok möödus tavalisest väikeautost, näis korra, et see jääb kõike laia kitsuvate rataste alla. Kiirus ajas mind elevile, ma mõtlesin, mida linna jõudes teha oma vabaduse viimaste tundidega, ja märkasin siis, et auto sõidab järjest aeglasemalt. Puud tee ääres, mis enne nii kiirelt minema libisesid, näisid seisatavat, mitu autot läks meist mööda. Vaatasin spidomeetri poole, kuid see oli liiga kaugel.

Laisalt seljatoele nõjatudes ütles autojuht:

„On sul kuhugi kiire? Mul küll mitte. Mul on aega tonnide kaupa.“

Ta oli alla kolmekümne, üleskeeratud varrukatest väljusid krässus karvade lihaselised käsivarred, ta vaatas mind mõotva pilguga ning kordas:

„Tonnide kaupa.“

Ta keeras näo minu poole ja ma nägin ta silmi, ebamäärast värvi, hallikad, kollakad. Ta pilk oli raskem kui ta aeg ja suujoon segu põlgusest ja lõbust. Ta mõnules, aimates, et ma ta ära tundsin, teades, et mul hirmust kõik seespoole värahtas, ja ma appi karjun. Kurjus. Ma olin seda just nii palju näinud, et

vaatasin talle vastu ning otsisin sõnu, mis teda kõige vähem ärritaksid:

„Minu aeg on teises kaalus... nii et mul oli hea meel, kui te kihutasite.“

„Sinu aeg on nüüd minu oma, sellest peale, kui sa mu autosse ronisid.“

Mu jalad olid pikalt paljad lühikese kleidi all, mu hellustest marraskil nahk kattus aeglaselt higiga, kukal oli valus ja kange, nagu oleksid kellegi sõrmed juba sellesse haardunud.

„Kui meie ajad on nii erinevad, siis järsku lasete mind maha teist autot ootama.“ Huuled olid rääkides valusad, kuid ma ei julgenud neid keelega märjaks teha.

Ta naeris.

„Oh ei. Nüüd teed sa selle sõidu minuga kaasa, kui just ei taha kohe metsa alla keerata. Vaata, sealt paistabki üks tee keeravat.“

Ta pidas veidi vahet ning vaatas minu poole: „Tahad kohe?“

„Ei,“ ütlesin ma, tundes kuklasurvet tugevnevat. Ma üritasin mõelda, mitte ette kujutada, mis juhtub, mitte näha end rabelemas seni, kuni too rusikas, mis veel roolil lebas, mind meeleskohta rabab.

Ma nägin end lamamas löhkikistuna rohus, kärkseid. Minust saaks putkate pidusöök, talveks ei oleks minust vist kuigi palju järel...

„Ei,“ mõtlesin ma. „Ma lähen lolliks, kui neid asju näen. Tal pole vaja mind lüüagi...“

Surusin mahalibiseva koti tugevamalt enda vastu ning tundsin allesjäänud pirnide ümaraid külgi. Mõtlesin nende maitsele, nad olid olnud kõvad ja toored, head. Panin käe kotti ja võtsin ühe neist pihku.

„Sellest tuleb kuradi palav päev, ja pikk. Sul on valida, kas keeran kohe...“

Ta sõitis nüüd vastu istmeselga toetudes ning rääkis mõnuleva kindlusega.

„Ei, tänan,“ ütlesin ma pirmi pigistades. Kunagi oli mul teele minnes alati pussnuga kotis, tõeline soome puss, ning kuigi ma aimasin, et ma iial kedagi sellega ei lööks, oli andnud see mulle kindlustunde.

„Sa ei paista pabistavat. Sa vist ei usu, et ma võin teha sinuga kõik mida tahan. Kõik.“

Ma vaatasin üksisilmi teed, mis end piinava aeglusega rataste alla keris. Siiski sõitis auto just nii kiiresti, et välja hüpates oleksin murdnud kõik oma kondid. Tee oli nii tühi, et ta oleks võinud rahulikult peatuda ja tulla vaatama, kui palju must alles on. Nägin teda enda kohale kummardumas, nägin seda loomalikku uudishimu, mis on inimeste näos, kui nad üle õnnetusepaiga suminal kokku kogunevad. Kärkseparv.

„Ta saab oma orgasmi juba mu hirmust, neetud raisk,“ mõtlesin ma, „tal polegi vaja kusagile keerata.“

„Mind siit autost välja saada polegi nii lihtne...“ Ma sundisin ennast tema poole vaatama, kohtama neid silmi. „Lükates...“ ma mõõtsin vahemaad „...ei lähe läbi ja altpoolt tirides on see hoopis vaevaline.“

Ma oleksin tahtnud hüüda: „Ma löön su näo segi“, kuid lootsin, et ta loeb seda mu näost. Kas või valetada ennast julgeks ja raevuseks, petta kõigepealt ennast ja siis teda, nii et me lõpuks seda mõlemad usuksime.

„Ooo,“ ütles ta, „sa särtsud. Kena, ega pudrudega olegi midagi peale hakata... nutta sa ei oska ja palumiseks oled liiga ülbe. Meil saab sinuga lõbus

olema...“ Ta naeris lühikest, haugatavat naeru oma jutu vahele. „Minu oma, tead, kujutles alguses ette, et kui miskit vaja, siis tõmbab nuttu. Pärast ta ainult sisises, värvis küüned punaseks ja teritas neid igal õhtul minu nina all. Vaata, mul on siin–siin–seal mõned armidki.“

Ta rebis särgi kaela peal lahti ning ma nägin ta rangluu juures sinerdavat noaarmi.

„Need ei ole küüned.“

„Oleksid sa näinud, kuidas ta neid teritas, siis sa usuksid.“

Ta tiris särgi pükstest välja ning tegi selle eest päris lahti. „Palav, kurat. Tahad sa kuulda, kuidas ma selle armi sain?“

Ma jaatasin. Ma tahtsin, et ta räägiks, et ta hästi palju räägiks.

„Vanglas.“

„Miks?“

„Miks sees või miks nuga?“

„Miks nuga?“

„Ma ei olnud sõnakuulelik ja tead, tips, see vastus sobib mõlema küsimuse vastuseks. Tead, kuidas ma esimest korda vahele jäin? Arvad, et tõstsin midagi ära või kobasin kedagi liiga kõvasti? Ei, ma läksin trammi peale ja jäin ühele ette. Keegi jooksis, keegi rabeles, kusagil olid mingid tattninad mingi jampsi välja mõelnud ja minule äsati, enne kui ma trammi sain, kumminuiaga. Ma võtsin nuiast kinni ja enne kui mõtlesin, panin talle raisale tagasi.“

Autojuht oli rääkides gaasi lisanud, ta pluusihõlmad lipendasid aknast sissetuhtisevas tuules, suur auto kihutas peaaegu endise kiirusega pühapäevaseks rahulikul ja tühjal teel. Mu krampis olnud käed, jalad, selg vajusid kergendusest pehmeks.

„Ja siis?“ küsisin ma.

„Siis...“ Ta märkas teed ja sõidukiirust ning kohe hakkas auto aeglasemalt sõitma. „Ta raisk klammerdus mu külge ja kukkus vilega huilgama, nad jooksid parves mu ümber kokku ja siis läks andmiseks. Tal kuradil polnud ju mündrit seljas, ma ei jaganud suurt midagi, et kes või kus, tulin, tead, kutsekast... Nad tahtsid mulle pagan teab mis jampsi kaela väänata. Mingit lastejampsi! Sini-silmsete tattninade mässu! Mulle! Aga ma hirnusin ja sain selle eest ka veel vastu hambaid. Ma olen näinud niisugust paksu ja vedelat, et sa, kullake, seda kuuldes pudeneks juba paljast hirmust selili, aga sihukest pulli kuulsin ma küll esimest korda. Mina ja sina, tips, oleme sinuga eestlased, selle tegid nad mulle hästi selgeks.“

Ta haugatas oma naeru. Ma ei olnud kunagi kuulnud nii vihast naeru. See rõõmu ja lõbususe häälsitus muutus tema suus põlglikkuse väljenduseks kõigi ja kõige vastu. Arvatavasti tuli ta lapsepõlvpeõrgust. Mu peas valgatas igasuguseid õuduslugusid. Ma ei kartnud enam.

Ta keeras vanale maanteeharule, mis metsatukas loogeldes jõudis pärast uuesti peateele välja. Auto veeres aeglaselt teeveerde ja jäi seisma. Korraga oli väga vaikne, võis kuulda putukate sumistamist ja kaugemal masinahäält. Traktor sõitis põldude vahel. Minu pool teed rohetas rammusalt tihe võserik, oksad ulatusid autot puutuma. Hoidsin ukselinki käes ja mõtlesin, mida teha. Kui ma välja hüppan, saab ta mu teepervel kätte. Kabiin oli nii lai, et ta ei ulatunud

istudes käega minuni. Plastmasslilled, mis sõidu ajal olid akna küljes topsikus värisenud, seisid nüüd liikumatult. Oli järjest raskem seda vaikust taluda.

Ta sirutas end, istus poollamaskil, sügas rinda ning siis kaenlaauku. Kell oli kaks ja me olime alles poolel teel. Ma mõtlesin sellele, kui palju aega olin kaotanud, mõtlesin süngele kevadtalvele, kui ma vihkasin oma armastust ja lõksu, mis mulle sellest armastusest oli tulnud. Kõik mu suured unelmad olid liiva jooksmas ja ma kahanessin iga päevaga ikka väiksemaks ja tühisemaks, ma olin muutumas elult võlanõudjaks.

„Mul on kuradi pikk tee seljataga,“ ütles ta ning ma nägin ta poole vaadates, et tal olid silmad kinni. „Ma teen väikese puhkuse.“

Suure teeni oli paras jooksujagu maad. Teda vaadates oli näha, et ta ei ole üldse unine. Ta ootas.

„Kust sa tuled?“ küsis ta ning kui ma ei vastanud, tegi silmad lahti. „Lase tulla,“ ütles ta kurjalt, „tee suu lahti.“

„Ma tulen sugulaste juurest Otepäält ja pean olema õhtul kodus lapse juures. Ma ei saanud ühelegi bussile piletit, isegi „marsutile“ mitte...“

Ma ei rääkinud talle, et vanasti, kui mul iial raha ei olnud, sõitsin kõikjale „juhuslikega“. Vahel kahekesi, vahel kolmekesi, vahel üksi. Siis kui üks piima-autojuht sõidutas mu tuttava metsa vahele ja ta seal vägistas, jäid need sõidud peaaegu ära. Kõhukas keskealine papi oli tundunud nii turvaline ja rahumeelne, et mu kooliõde ei saanud metsa vahele keerateski veel aru, milles on asi. Ta rääkis, et oli pärast oksendanud päevade kaupa, ja tol korralgi, kui seda rääkis, tõusis ta ning läks kobaval sammul kempsu.

„Sa valetad. Sa ei tule kindlalt mingite tädide juurest, seda näeb nüüd pimegi. Kelle juures sa olid? Ja kas sul lastki on... Võib-olla sa kujutad ette, et sihuke pada mind hõrdaks muudab... Mul on aega küll...“

„Need on tõesti ajatonnid,“ mõtlesin ma. „Nii rasked.“

„Vanglas sain ma aru, et aega on tonnide kaupa, neid ei kihuta kuhugi — sa pead ainult jaksama ära oodata selle õige aja ja siis pudeneb sulle kõik pihku, kui sa rabistama ei hakka ja õigel hetkel õige liigutuse teed.“

Ta ajas sõrmed harali ning surus siis käe rusikasse.

„Ma ei kukkunud kunagi kinni suurte asjadega, mida ma tegin, see oli väike pidupull, millega nad mind vahele võtsid. Tahad sa teada, mida ma tegelikult tegin? Kui ma sulle seda räägin, pean su hoopis vagaseks tegema.“

Ta naeris jälle.

„Jah,“ vastasin ma.

„Seda ma arvasin. Just seda nägu sa oledki, et täis panga peale mängid. Niisama vaikselt sind vist jah metsa vahel ära vägistada ei saa, sind on vaja maha lüüa.“ Ta istus ja vaatas oma käsi, mis lebasid roolil. Lahtisest aknast oli tulnud sisse paar kärbest. Nad tiirutasid meie ümber, lendasid vastu akent ja jäid sinna pisisema.

„Kurat,“ ütles ta, „ma ei salli, kui nad mul sõidu ajal ümber pea tiirutavad ja krae vahele tükivad. Tee enda poolt aken lahti, et nad sõidu ajal välja läheks.“

Ta pani auto käima ja me sõitsime mööda vana, auklikku teed suurele maanteele. Me sõitsime, kuid aeglaselt, roomates läbi erksalt roheline, päikesepaistest kuumava pühapäeva. Asulate lähenedes lisas ta veidi kiirust. Paar korda

olin ma majade läheduses juba ust avamas, et välja hüpata, kuid siis ütles ta, minu poole vaatamata: „Ära üritagi, ma tõmban sust üle, sa jääd tagumiste rataste alla ja su oma emagi ei tunne sind ära.“

Kui me Anna kiriku juurde jõudsim, tuli aknast sisse sulava asfaldi lõhna ja tee kohal oli õhus palavikuvirvendust. Selles virvenduses näis kõik kohalt nihkununa. Kirik, surnuaed madala kivimüüri taga, suletud pood, majad metsatukas. Kõik nii tuttav, kõik omas kohas ja mitte miski enam nii nagu enne.

Ma olin väga rahulikult muutunud, ma ei mõelnud enam, kuidas teda rääkima saada, üle kavaldada, panna endale kaasa tundma. Ma olin nii väsinud, et oleksin tahtnud ainult gaasipedaalile vajutada, et see hügelauto kihutaks maad vappuma paneva mürinaga vastu millelegi, mis ta peataks ja sodiks teeks. Aeglane, tunnist tundi venimine, kui ta mu kõrval iga metsatuka lähenedes arutas, mis ta seal minuga teeb, ja vahele ta naeru ja vaikimist. Aegade tonnid.

Kui me Vaidast möödusime, oli juba õhtupoolik. Päike hakkas laskudes põletama Tallinna poole sõitjate silmi. Ma peaaegu ei näinudki teed, teda ei paistnud see häirivat. Tee peal oli liiklus vilkamaks muutunud. Meist möödus üha enam autosid, silmade kipitades vaatasin nende punaseid tagatulesid. Kas on üldse võimalik kunagi appi karjuda? Kas ei kao see alati mürinasse, kiirusesse, tagatulede vilkumisse?

„Sa oskad vait olla ja kuulata,“ ütles ta, „minu oma on selle koha pealt täielik lehm, aga mul on temaga kaheaastane poiss ja süüa teeb ta ka enam-vähem.“

Auto sõitis teeservale, ta ronis välja, tuli ümber autonina ning haaras minupoolsest ukselingist. Ma hoidsin ust seestpoolt kinni ja ta naeris oma kiiret naeru. Siis keeras ta ringi ning kuses pikalt ja kaarega teeäärsele kraavi. Ta kohendas end peremeheliku rahuga ning korra ma mõtlesin, et kui ma ukse hooga lahti löön, siis võib see teda tabada selga või õlga, ning mul on võimalus eemale joosta. Kui oleks meie kohal olnud mõni auto, oleksin ma seda proovinud. Mitte enam hirmust, vaid väsinud raevust selle pika aeglase sõidu pärast.

Ta näis aimavat mu mõtteid. Kohale istudes ta lausus:

„Pidasid plaani, jah? Ära enneaegu rabele. Sa tahaksid mul hambad kurku lüüa, eks?“

„Ei,“ ütlesin ma.

Ta naeris, haugatas kui lämbudes lõbususse.

Kui Tallinn paistma hakkas, ei suutnud ma isegi kergendust tunda.

Lennuk oli õhku tõusmas, ta tuled kerkisid ja kaugesid.

„Sa arvad, et oled kohal,“ ütles ta, kui Ülemiste ringilt Järve poole keeras.

„Kell on kohe pool seitse, ma sõidan Hiiule tühja baasi ja võtan sinu kaasa. Pühapäeva õhtul ei ole seal peale meie mitte kedagi. Sa ei usu või? Arvad, et lasen sul niisama minna?“

„Sa mängid närust mängu,“ ütlesin ma.

„Mängu? Sa pidasid seda ainult pullitegemiseks? Ma olen sulle rääkinud rohkem endast kui kunagi oma eidele, ma olen sind siia vedanud, kuigi oleks võinud sind jätta juba esimese võsa vahele ja koer ka poleks haukunud... Mine maha! Kohe! Lase jalga! Mis sa vahid!“

Ta nägu oli raevumask, oleks ta ulatunud minuni, oleks ta mind löönud.

Suur auto veeres piduritest hoolimata veel veidi maad edasi. Ma tegin ukse lahti.

„Oota,“ ütles ta. „Ma ei tea, miks ma sind minna lasen...“

Ma vaatasin talle otsa ning ta haugatas veel korra oma lühikest naeru: „Oleks sa korragi karjunud või nutma hakanud, aga sa istusid nagu kuradi... Oota...“

Ma hüppasin maha, lõin ukse kinni ning hakkasin sammuma eemal paistva rongi ülesõidukoha poole. Ta sõitis must mööda enne, kui sinna jõudsin. Ma vaatasin kella ning hakkasin jooksmas kerget sõrki. Kui buss kohe tuleb, siis võib-olla jõuangi seitsmeks koju. Mul oli kotis lapsele kolm pooltoorest pirni.

SEALPOOL ACHERONI

Tüdruk jõudis tänavanurgani ja keeras sealt kodu poole. Ta oli riides hooletult ja süiski mingeid, ainult endale arusaadavaid valikuprintsiipe jälgides. Ta vilistas. Teda kummitas ühe Verdi ooperi meloodia. Ta vilistas hästi, vile toon oli puhas ja selge, ta keha järgis enese teadmata loo minekurütmi. Radames tuleb võidukana. Oli suve kõige rohelisem ja soojem aeg. Öödest oli kadunud jaheduseudu. Ühes aias lõhnas vastniidetud muru.

Ta naeratas seda lõhna tundes, vile muutus tooni võrra valjemaks ning kostis kaugele üle vaikse eramajade rajooni. Oli päev, kus kõik ajas teda naerma.

Ta oli hakanud vilistama juba kesklinnas. Ta oli oma sisseastumispaberid vastuvõtukomisjoni viinud ning siis käinud, peaaegu sihitult, mööda pehmeks sulanud asfaldiga tänavaid. Valgus tungis sel päeval kõikjale, kaldas kõik üle. Merelt tuli niisket tuult ja iga jäätiseputka juures seisis pikad, kuumusest loitud järjekorrad. Tüdruk ei suutnud kuhugi nii kauaks seisma jääda, ka mitte külma magusa jäätise pärast. Ta läks edasi ja vilistas vaikselt. Valgus tungis kõikjale. Kangialustest välja kohmerdavad joodikud ei olnud sel päeval nii erinevast maailmast, kui nad muidu tundusid olevat. Nad haisesid küll rohkem, kuid ei hoidunud nii omaette. Ülal kaardus turvaliselt sinine taevast, mille taga ei olnud tumedat lõpmatust mitte aimatagi. Varblased hüppasid häbitult tuvikarja keskele ning varastasid neilt saiatüki, mille ümber kogu linnukari oli õõtsunud. Tüdruk naeris. Tuvide tiivad lohisid tolmuasfaldil, küütlesid rohekalt. Tüdruk vaatas neid ja mõtles kellegi jutule, et Saksa sõdurid olevat neid sõja ajal püüdnud ja süüdnud. Picasso tegi neist oma partei lihavalt lennuvõimetu sümboli. Aimas ta midagi või tegi ta seda surmtõsiselt, mõtles tüdruk ja see mõte täitis teda uuesti väljamullitava naeruga. Naine, kes möödus, vedades käekõrval last, vastas ta naeru valesti mõistes vihase kõrvilpilguga. Väike poiss, suu koos tumeda moosiga, pillas rasvapiruka pihust maha ning linnud kogunesid oma uue saagi ümber. Nad piirasid ema ja lapse sisse, nende nälg oli suurem kui hirm inimjalgade ees. Poiss üritas neile saba peale karata, kuid ema tõmbas teda